

og ud derfra er det, at det har sat forrest i sine Forslag, at der skal nedsættes en Kommission med den Opgave at udarbejde Forslag til Lov om Sparekasser og Banker. En saadan Kommission maa blandt sine Medlemmer have Personer, der ere specielt sagkyndige med Hensyn til Bank- og Sparekassevirksomhed, og det foreslaas derfor, at Indenrigsministeriet skal udnævne 7 Medlemmer og deriblandt Kommissionens Formand. Hvert af de to Ting skal efter Forslaget vælge 5 Medlemmer, hvorved det selvfølgelig ikke er udelukket, at der vælges Personer, som ikke ere Medlemmer af Tingene.

I det forelagte Lovforslags § 1 foreslaar Ministeriet, at der skal ansættes fire nye Embedsmænd (Fuldmægtige) under Sparekasseinspektøren. Dette kan Udvalget ikke tilraade. Da den foreslaaede Ordning af Sparekassévæsenet kun skal være midlertidig, indtil en samlet Sparekasse- og Banklov kan foreligge, gaar det ikke an at foregribe den endelige Ordning ved Ansættelse af nye Embedsmænd, der maaske slet ikke ville passe ind i denne. Udvalget erkender, at der maaske nok kan være Grund til at gøre det Tilsyn med Sparekasserne, som Sparekasseinspektøren skal føre, mere effektivt. Men naar man, som Indenrigsministeren udtaler i sine Bemærkninger til Lovforslaget, og hvad Udvalget, eller i alt Fald dets Flertal, ogsaa anser for rigtigt, vil holde sig til Principperne i Loven af 28. Maj 1880, saa vil den rette Fremgangsmaade efter Udvalgets Formening være den, at forøge de Midler, som ved denne Lovs § 1 ere givne Sparekasseinspektøren til Medhjælp, og lade Indenrigsministeren træffe Afgørelse om, hvorledes disse Midler skulle anvendes. En saadan Fremgangsmaade stemmer med den midlertidige Karakter, som Ordningen skulde have, den vil ikke i mindste Maade forudgribe den endelige Lovordning af Sparekasse- og Bankvæsenet. Hvor stort et Beløb der paa denne Maade bør stilles til Raadighed for Indenrigsministeren, maa jo til en vis Grad være skønsmæssigt. Udvalget

anser et Beløb af indtil 8,000 Kr. for passende; herved vilde Sparekasseinspektørens Medhjælpssum blive forøget fra 2,000 Kr. aarlig til 10,000 Kr. aarlig. Det er Meningen, at dette Beløb skal anvendes til at lade dertil udnævnte Personer foretage Undersøgelser af Sparekassernes Stilling i Lighed med den Undersøgelse, som Sparekasseinspektøren skal foretage ifølge Loven af 28. Maj 1880 § 7; men hertil udkræves en særlig Hjæmmel, og det foreslaas derfor paalagt Sparekasserne som Pligt at tilstede Adgang til, at de saaledes paatænkte Undersøgelser kunne foretages. Den i dette Lovforslags § 1 omhandlede Kommission bør have Lejlighed til at forskaffe sig de Oplysninger og foretage de Undersøgelser af bestaaende Bankers og Sparekassers Forhold, som den maatte anse for fornødent til Løsning af sin Opgave, og det foreslaas derfor, at der paalægges vedkommende Pengeinstitutter Forpligtelse til at underkaste sig saadan Undersøgelse og afgive de ønskede Oplysninger.

I Lovforslagets § 1, sidste Passus, foreslaas at: „Indenrigsministeren bemyndiges til at paalægge de under Sparekassetilsynet staaende Institutter at indbetale et aarligt Bidrag til Statskassen til Afholdelse af Udgifterne ved Tilsynet“.

Hele Udvalget billiger denne Tanke og anbefaler den til Anvendelse ved den forestaaende Ordning af Tilsynet med Sparekasse- og Bankvæsenet, men ved den midlertidige og forberedende Ordning, der her er Tale om, mener Udvalget, at der ikke er Anledning til at anvende den.

Foruden ved § 1 i Lovforslaget have Udvalgets Overvejelser særlig været samlede om Forslagets §§ 4 og 5. Om disse har der været forskellige Meninger, idet nogle have ønsket at gaa videre i Retning af Regulering fra Statens Side, medens andre ønskede det modsatte, men atter her kom Udvalget til Enighed gennem Betragtning af Bestemmelsernes midlertidige Karakter, thi man erkendte fra alle Sider, at naar de omhandlede Lovbestemmelser kun vare bestemte til at vare